

Federatienieuws

VOORZITTERSCOLUMN

‘Gimme my damn data’¹

In een vorig leven heb ik me als patiënt flink druk gemaakt over de ontslagbrief van de specialist aan de huisarts. Waarom kan ik die niet toegezonden krijgen?² Nooit meer iets over gehoord. Lastig hoor, zo’n geïnvolveerde eisende patiënt. Hieraan moest ik terugdenken toen patiëntenfederatie NPCF er onlangs schande van sprak dat patiënten door ‘instanties’ op pad worden gestuurd om hun volledige medisch dossier op te vragen.³ ‘Mensen werken mee, uit angst om geen uitkering of verzekering te krijgen.’

Wat is hier nu zo verschrikkelijk erg aan? Mag er een dikke korrel zout bij? Het opvragen van informatie behoort tot het dagelijks werk van bedrijfsartsen en verzekeringsartsen. Die informatie kan broodnodig zijn om tot een afgewogen beleid of oordeel te komen. Patiënten dringen daar zelf ook vaak op aan!

Ja zegt u, maar dat hoeft toch niet het gehele medische dossier te zijn. Nee, zeker niet. By the way: hebt u ooit wel ‘s geprobeerd uw *hele* medische dossier bij uw behandelaar op te vragen? Ik wens u veel succes.

Terug naar mijn betoog: we houden ons aan de KNMG regels voor het opvragen van medische gegevens bij onze behandelende collega’s. Informed consent en gerichte vragen met een duidelijk doel. Nu de praktijk: in de bulk van de gevallen is het antwoord een uitdraai van het huisartsenjournaal en ...daar komt ie... de ontslagbrief van de specialist.

U, gewaardeerde lezer, bent uiteraard de uitzondering op deze regel: u gaat er voor zitten en beantwoordt de gerichte vragen stuk voor stuk. In het belang van de aan uw zorg toevertrouwde patiënt. Zo levert u op enige afstand een mooie bijdrage aan een adequate verzuimbegeleiding of arbeidsongeschiktheids-

beoordeling. Soms reageert u echter helemaal niet op een informatieverzoek. God weet welke redenen u hiervoor heeft. Kunt u zich voorstellen dat in die gevallen aan de patiënt gevraagd wordt om bij u aan te dringen om alsnog in de pen te klimmen. Lukt het dan nóg niet dan resteert het paardenmiddel recht op inzage. Tsja ...dat is dan wel in het *hele* medisch dossier...

Waar komt die weerzin tegen het opvragen van het hele medische dossier toch vandaan? Steevast wordt als argument de categorie patiënten opgevoerd die het allemaal niet zou snappen. Of de categorie die misbruik gaat maken van de situatie door onwelgevallige informatie achter te houden. Moeten gemotiveerde snuggere patiënten die niets te verbergen hebben daarom maar op een houtje bijten? Of gaat het misschien om tijd of geld.

De boer hij ploegde voort. We gaan met zijn allen braaf door met het ritueel van gerichte vragen gevolgd door journaaluitdraaien en ontslagbrieven. En sturen daarvoor een rekening. Dat dit - behalve de ergernis - met veel tijdverlies gepaard gaat en de re-integratie belemmert - waardoor collectieve maatschappelijke kosten worden opgedreven - schijnt maar weinigen te interesseren...

Epiloog: in een volgend leven als patiënt bepaal ik graag zelf met wie ik welke gegevens uit mijn hele medische dossier deel. En wil ik rechtstreeks bij mijn hele medische dossier kunnen. Gelukkig gloort er hoop aan de horizon: IT verandert elke hoek van de samenleving. Het recht op kosteloze elektronische inzage en afschrift van het dossier is in aantocht.⁴ In Nijmegen kan het al.⁵ Hallelujah!

De voetnoten vindt u onder deze column op medisch-contact.nl

“

JIM FAAS

‘Het recht op kosteloze elektronische inzage en afschrift van het dossier is in aantocht’

Jim Faas
voorzitter NVVG